

Pohádka o kopretině od Petry Jančové

Na louce rostla kopretina. Byla to kopretina tak, jak má být – se žlutým středem, bílými lístky okvěť a dlouhým zeleným stonkem.

Jenže tato kopretina nebyla s ničím spokojená. „Proč mám tak dlouhý stonek? Kdykoliv se ten dareba vítr rozběhne po louce, celá se rozkymácím a točí se mi hlava. A proč je můj klobouček zrovna bílý? Žádný krásný motýlek ke mně nepřiletí. A ten hrozný žlutý střed. V jednom kuse mi pyl padá do očí a šimrá v nosiku. Kdybych měla klobouček jako divizna, to by bylo něco docela jiného.“ A kopretina se mračila na celou louku.

Letěla okolo včela. „Včelko, zastav se, jen na malou chvíli, potřebuji tvou radu,“ volala na ni kopretina. „Copak bys ráda?“ ptala se včela. „Jsem moc nespokojená s tím, jak vypadám a nevím, co si s tím počít. Ty létáš daleko. Víš-li, zda je někde půjčovna kloboučků, kde bych mohla svůj vyměnit za nějaký jiný?“ „O žádné půjčovně nevím,“ odpověděla včela, „Ptej se Sluníčka“.

Kopretina poděkovala za radu a otočila svou hlavičku ke Sluníčku. Nic se ptát nemusela, neboť Sluníčko o jejím trápení vědělo. Schovalo se na malou chvíli za nejbližší mrak, aby kopretinu svým žárem dočista nespálilo a potom ji poslalo sluneční psaníčko, ve kterém stálo:

Milá kopretino. Každé ráno, když vycházím na oblohu, těším se, až na mě ze zdola zamává tvůj bílý klobouček s malým žlutým sluníčkem uprostřed a raduji se, když jej najdu na svém místě. Víím, že je vše, jak má být. Jsi krásná a potřebná květinka. Potřebuje tě zlatohlávek, i sluníčko sedmitečné si rádo hraje na tvých lístcích. Potřebuje tě i člověk. Jakpak by poznal jestli ho má nebo nemá ráda jeho milá? Věř mi, že bez tebe by bylo na louce smutno. Buď hodně veselá a šťastná ve svém bílém kloboučku. Tvoje Sluníčko.

Když to kopretina dočetla, celá se rozzářila. Úplně zapoměla na svou nespokojenost. A než se nadála, na lístek jí usedlo sluníčko sedmitečné, docela malé sedmitečné miminko, ještě moc nedovedlo létat a už potřebovalo odpočinout. Kopretina jej trochu pohoupala, ale jen docela malinko. Sedmitečné miminko zavřelo očka a dřímalo. Kopretina dál opatrně houpala svými lístky, kloboučkem stínila, aby mu nesvítlo do očí a docela potichounku, spíš jen pro sebe řekla: „Děkuji ti, Sluníčko.“